

Sygn. akt VII U 735/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Popielińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Ala Pilewska- Grabowska

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2013 r. w Gdańsku

sprawy T. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o datę wznowienia wypłaty świadczenia

na skutek odwołania T. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 16 stycznia 2013 r. nr (...)

oddala odwołanie.

/ Na oryginale właściwy podpis. /

Sygn. akt VII U 735/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 stycznia 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wznowił od dnia 01 stycznia 2013r. w trybie art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek , wypłatę emerytury ubezpieczonej T. G..

Od powyższej decyzji ubezpieczona złożyła odwołanie wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i nakazanie organowi rentowemu wypłaty emerytury zgodnie z wnioskiem, wskazując iż zaskarżona decyzja jest sprzeczna z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. , który dotyczy sytuacji prawnej, w jakiej się znalazła, albowiem skutecznie nabyła prawo do emerytury w marcu 2009r. , gdy organ rentowy rozpoczął wypłatę świadczenia bez konieczności rozwiązania przez nią umowy o pracę. Zakwestionowała też ustalenia ZUS, iż przekroczyła termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania, wskazując , iż nie została poinformowana przez organ rentowy o terminie złożenia wniosku o wypłatę zaległych świadczeń.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczona T. G. , urodzona (...), w dniu 28 lutego 2007r. wystąpiła z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury. We wniosku wskazała, iż kontynuuje zatrudnienie w Szkole Podstawowej nr (...) im. K. S. w G. .

Decyzją z dnia 13 marca 2007r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonej od dnia 01 marca 2007r. tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek , prawo do emerytury. Jednocześnie organ rentowy zawiesił wypłatę emerytury, z uwagi na kontynuację zatrudnienia przez ubezpieczoną .

Decyzją z dnia 31 marca 2009r. organ rentowy wznowił ubezpieczonej wypłatę świadczenia od dnia 01 marca 2009r. tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek , ponownie ustalając jego wysokość. Ubezpieczona nadal kontynuowała zatrudnienie i pobierała emeryturę.

Decyzją z dnia 04 października 2011 r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wstrzymał ubezpieczonej wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011r. na podstawie art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych ustaw (Dz. U. Nr 257 poz. 1726).

Od powyższej decyzji ubezpieczona nie złożyła odwołania.

W dniu 08 stycznia 2013r. powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. ubezpieczona wniosła o wypłatę zaległej emerytury za okres od 01 października 2011r. do chwili obecnej , zawieszanej na podstawie zmiany przepisów emerytalnych obowiązujących od dnia 01 października 2011r. którą to zmianę Trybunał Konstytucyjny uznał za niezgodną z konstytucją.

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 16 stycznia 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wznowił wypłatę świadczenia od dnia 01 stycznia 2013r. tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym zgłoszono wniosek., zaś kolejną decyzją z dnia 16 stycznia 2013r. odmówił wznowienia postępowania wobec przekroczenia terminu miesiąca, do złożenia skargi o wznowienie postępowania .

(okoliczności niesporne , dowód : akta emerytalne ZUS)

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie sygn. Akt 2K/12 Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012 r. poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W punkcie 9 uzasadnienia wyroku Trybunał Konstytucyjny określił jego skutki podając, że art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r. w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. (**tj. od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.**), bez konieczności rozwiązania stosunku pracy utraci moc z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw. Przedmiotowe orzeczenie ogłoszone zostało w Dzienniku Ustaw z dnia 22 listopada 2012 r. pod. poz. 1285.

Powyższy stan faktyczny, który był niesporny w sprawie, Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach emerytalnych, których prawdziwości i rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw, aby je kwestionować z urzędu.

Przedmiotem oceny Sądu była jedynie prawidłowość wydania przez organ rentowy decyzji podejmującej wypłatę świadczenia emerytalnego ubezpieczonej T. G. do dnia 01 stycznia 2013r. co oznacza , w ocenie organu rentowego, brak podstaw wypłaty wyrównania emerytury zawieszanej w tym okresie w kontekście treści wyroku Trybunału

Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. wydanego w sprawie o sygn. Akt 2K/12 oraz przekroczenia ustawowego terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania administracyjnego zakończonego prawomocną decyzją z dnia 04 października 2011r. wynikającego z dyspozycji art. 145 a ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2003r. , Nr 267)

W niniejszej sprawie jednakże okoliczność ta pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie sądu , albowiem Sąd Okręgowy mając na uwadze fakt, iż wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12 ma określony zakres podmiotowo – przedmiotowy, stanął na stanowisku , iż w kontekście daty przyznania ubezpieczonej prawa do emerytury tj. od dnia 01 marca 2007r. w stosunku do ubezpieczonej wyrok Trybunału Konstytucyjnego , na który powołuje się we wniosku i w odwołaniu , nie ma zastosowania, bowiem ubezpieczona, wbrew swemu twierdzeniu prawo do emerytury nabyła w dniu 01 marca 2007r., a nie w marcu 2009r. , a zatem nie znajduje się w grupie podmiotów, do których powyższy wyrok ma zastosowanie.

Podkreślenia wymaga, iż art. 103 a ustawy dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wprowadzony art. 28 w związku z art. 6 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010r. , zgodnie z którym prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą , na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury , ustalonym w decyzji organu rentowego, nie znajduje zastosowania wyłącznie do tej grupy osób, które korzystały z wcześniejszej możliwości nabycia prawa do emerytury, nabywając to prawo w okresie od 08 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010r. bez konieczności uprzedniego rozwiązania stosunku pracy. Zgodnie ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego zawartym w uzasadnieniu cytowanego wyżej wyroku rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę w art. 28 ustawy zmieniającej z dniem 16 grudnia 2010r. spowodowało , że osoby które już skutecznie nabyły i realizowały prawo do emerytury w okresie od 08 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010r. musiały , na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010r. w związku z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, poddać się nowej , mniej korzystnej dla nich treści ryzyka emerytalnego. Innymi słowy , ubezpieczeni, którzy prawo do emerytury uzyskali po spełnieniu jedynie warunku osiągnięcia wieku (oraz odpowiedniego stażu ubezpieczeniowego) , musieli ponownie zrealizować swoje prawo do emerytury według nowej treści ryzyka , czyli spełnić także warunek rozwiązania stosunku pracy , aby nadal pobierać od 01 października 2011r. emeryturę. Podsumowując , Trybunał Konstytucyjny wskazał, iż dokonana przez ustawodawcę zmiana polegająca na dodaniu do ustawy o emeryturach i rentach z FUS art. 103 a reguluje de facto niezwykle ważną z punktu widzenia nabycia prawa do emerytury kwestię , jaką jest treść ryzyka emerytalnego. W tym kontekście, jak podkreślił Trybunał Konstytucyjny, jeśli ubezpieczony już raz skutecznie spełnił warunki do przyznania prawa do emerytury , to niedopuszczalne jest - z punktu widzenia zasady ochrony zaufania obywatela do państwa i do stanowionej przez nie prawa – nakazanie mu zastosowania się do nowej treści ryzyka , czyli nakazanie mu ponownego zrealizowania już raz skutecznie zrealizowanego prawa do emerytury.

W okolicznościach niniejszej sprawy, w ocenie Sądu Okręgowego , bez znaczenia pozostaje fakt podjęcia przez organ rentowy decyzją z dnia 31 marca 2009r. wypłaty emerytury od dnia 01 marca 2009r. , albowiem w przypadku ubezpieczonej treścią ryzyka emerytalnego nadal objęty był warunek rozwiązania stosunku pracy obowiązujący w dacie przyznania ubezpieczonej prawa do emerytury tj. w dniu 01 marca 2007r. Podjęcie wypłaty było bowiem jedynie konsekwencją zastosowania się przez organ rentowy do obowiązującego w dacie wniosku stanu prawnego tj. uchylecia art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dniem 08 stycznia 2009r. Okoliczność ta pozostawała jednakże bez wpływu na treść ryzyka emerytalnego, jakiemu była poddana ubezpieczona występując w marcu 2007r. z wnioskiem o emeryturę i uzyskując to prawo od 01 marca 2007r. Godzi się w tym miejscu przytoczyć stanowisko Trybunału Konstytucyjnego zawarte w uzasadnieniu cytowanego wyżej wyroku z dnia 13 listopada 2012r. , iż rozpatrywana sprawa (tj. badanie zgodności z konstytucją zakwestionowanych przepisów) nie dotyczyła istoty rozwiązania zawartego w art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych . Trybunał, jak wyjaśnił, nie badał konstytucyjności obowiązku uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą jako warunku realizacji nabytego prawa do emerytury , lecz zastosowanie nowej treści ryzyka emerytalnego na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010r. do osób, które w momencie jej

wejścia w życie miały już ustalone i zrealizowane prawo do emerytury tj. nie były objęte ryzykiem rozwiązania stosunku pracy, a prawo do emerytury uzależnione było jedynie od osiągnięcia wymaganego wieku i stażu ubezpieczeniowego.

Ubezpieczona w kontekście niespornego stanu faktycznego bezsprzecznie nie mieści się w kategorii osób, do których wyrok Trybunału Konstytucyjnego ma zastosowanie, zatem orzeczenie to nie może stanowić w stosunku do ubezpieczonej podstawy do wypłaty zawieszanej emerytury za wnioskowany okres. Nie sposób bowiem uznać, mając na uwadze powyższe rozważania, iż miesiącu marcu 2007r. ubezpieczona uzyskała jedynie ekspektatywę prawa do emerytury, które to prawo zrealizowała w marcu 2009r. poprzez wypłatę emerytury.

Skoro w sytuacji prawnej ubezpieczonej orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, na które powołuje się we wniosku, nie stanowi podstawy do wypłaty zaległych świadczeń, a przesłanką nie jest też błąd organu rentowego określony w dyspozycji art. 135 ust. 3 cyt. wyżej ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zatem organ rentowy prawidłowo zastosował dyspozycję art. 135 ust. 1 cyt. wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wydając zaskarżoną decyzję.

Brak zatem podstaw, w ocenie Sądu Okręgowego, do zmiany zaskarżonej decyzji w kierunku postulowanym przez ubezpieczoną, co mając na uwadze na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz przywołanych przepisów orzeczono jak w sentencji orzeczenia.

SSO Monika Popielińska